

דלמא. דהא נמי לא טעה דרבי נתן היא דמוציאין מזה ונותנין לזה: **לאשר אשם לו.** לאשר הקרן שלו ולא כמיז לאשר נושה בו: **אלא.** להכי אינה משנה וטעה התנא ששנאה דלא אשכחן תנא דלית ליה תרי חומרי בכחובה שהרי היא מדברי סופרים חדא דמטלטלי משמעדי לה וחדא דגביא מצעל חובו של מת מדרבי נתן אללא חדא מהנין חומרי הוה ליה למיתני דהא אי כרבי מאיר אי כר' נתון ויזין דתנא מריוויהו ללא קבלה מרבו כן ומאליו שגאה מי שקידר הצרייתא ולא סמכינן עלה צמידי: **ולא ידענא מאי היא.** לא הייתי יודע טעם בדבר אמאי אינה משנה: **פומבדיתא רמאה.** שאתרי כן חזר צו. **פומבדיתאי קרי להו רמאי כדלמרי** צלמלא (חולין דף קסז). נרשאה נשקף מני ככין פומבדיתא לייזן שני אושפיזין [וצחוקת הצמים (ב"ב מו). כמו כן תא ואחוי לך רמאי דפומבדיתא]: **פלוג מהשתא.** החוק בחלקן מעכשיו ואע"פ שאינה עכשיו קנייה לך עד שאכנס או שאחלוקי לנשאכנס ואוכה צבולן זכה אמה בחלקן על פי שהחוקים מעכשיו: **קנה לאחר שלשים.** צמיכה זו: **ואפי' עומדת באגם.** שאינה צרשות הלוקח: **הסס.** הוא דקונה לאחר שלשים משום דכידו היה להקנותה לו משעת משיכה הלכן מהניא משיכה לכשיתקיים התנאי ששלמו ל' יום: **הכא לאו כידו.** לחלקם לו מעכשיו ולהקנות לו זכה ירצה הלכן כי אמר ליה נמי לנשאכנס זכה מעכשיו לאו מידי הוא דקיימא לן כרבי יוסף דקדקצטין הלכתא כוותיה לקמן בצמעתין. ואפילו אית לן יבס ואחר מיהת ל' חילק מה שעה עשוי השתא מיהת ל' כידו: **והא כי אתא ר' ברי' גבי משיכת פרה קמי ופרין דר' יוחנן דרבי יוחנן:** קני מעכשיו. לאחר שלשים כשיגיעו תהא קנייה לך מעכשיו: **שני מעשים הוו.** ומי ששאל זו לא שאל זו ולא שמע האחרון את הראשונה שלא נשאלו יחד צבית המדרש לגירסא צלמלא אללא ע"פ מעשים שצדוקא: **שני שלב.** והא קתני **כל נכסיו של מה אחריו לנחובתה.** והמחזיר לקרקע קרקע ולא דמו למחזירין דנכסי מלוג דהתם פירא תקינו ליה רבנן היכא דאירכא קרן קיים ונהי נמי פירי יניחו דגמרי צרשותיה אכל הכא קרנא ופירא דלידה הוא ושיעבודא הוא דלית לה עלייהו ומאי דאישמעבד לה מחיים דבעל לא אמרינן פירא הוא לאפקועי שצדוקא: **שני שלב.** ולא פליגי רבנן בעליה אללא אלתושיה ואכספיים ולמימר דלא משעבדי מטלטלי לנחובת' **שמגרש בגט ומחזירה.** תרי מיילי אשמעינן מגרשה בגט ואינה צריכה חליצה ואשמעינן שאם ראה להחזירה מחזירה כשאר אשה: **עדיין יצומן הראשונים עליה.** אע"פ שלקחה דהכי כמיז ולקחה וצמה: **קמ"ל.** דנשעת לאשמו ומלאשה) דרשינן ליה לקמן [ע"פ] והאי ויצמה דרשינן לבעל כרחה צבימות (ד"ב ט):

האשה שנפלו פרק שמיני כתובות פב.

עין משפט נר מצוה

א מ"י פ"ב מהלכות מלוה הלכה ו' טו"ע ח"מ סימן פו סעיף א':
 ל"ד ב מ"י פ"ב מהל' מביה ט"ו ע"כ סגמ עשין י"א טו"ע ח"מ ס"י ק"א סעיף ז':
 ל"ה ג מ"י פ"ב מהל' אשיות ה"א י"א סגמ עשין י"א טו"ע ח"מ ס"י קס"ט סעיף ג':
 לו ד מ"י פ"א מהלכות יבוס הלכה טו סגמ עשין י"א טו"ע ח"מ ס"י קס"ט סעיף א':

לא אשכחן תנא דמחמיר תרי חומרי בכחובה. ואם תאמר והא דמתן צבוכב (לקמן דף פד. ע"ב) מי שמת והניח אשה וצעל חוב ויורשין והיה לו פקדון או מלוה ציד אחרים ר' טרפון אומר יתנו לכושל צבחס ומפרש צבמרא לכחובת אשה משום חיינא ולמלאן דלמרא נמי לכושל צבצריאה אם היתה כחובת אשה כושל היה מודה או אם לא היה צעל חוב כלל היו נותנין לאשה ואי הוה מפרשינן דהתם לא מן דתינן אללא מנרה ליתן לכושל צבחס הוה ניחא ואפי' אי דינא הכי יש לומר דשאיני התם דלין היורשין מוחזקין מן הפקדון והמלוה לכך אין צריך לרבי נתן מדע דלא חשיבי מוחזקין דהא אי הוה חשיבי מוחזקין לא הוה מטלטלי דידהו משמעדי לנחובה או לצ"מ אללא הכא הכי היבס מוחזק מאומה מלוה שהרי הוא החייב ואפי' היו אחרים חייבין הוה חשיב יבס מוחזק דצמקוס אחיו קמי לכן צריך דר' נתן:

פומבדיתא רמאה. ואם תאמר ומה רמאות עשה הא תמר רב יוסף לא היו צבייה וצביא ועוד דמה מילין בכך דלמרא איפלוג מהשתא ואומר רבינו יצחק דלעיל חזר צו הפומבדיתא ולא רצה ליתן אחר שיבס והא דקלמרא רב יוסף כו' לא משום שהיה צריך לאותו מעשה אללא לפי ששיק עליו אותו מעשה: **התם בידו הכא לאו בידו.** פירש בקונטרס הלכן כי אמר ליה נמי לנשאכנס זכה מעכשיו לאו מידי הוא דקיימא לן כרבי יוסף דפסקינן לקמן הלכתא כוותיה ואפי' אית לן יבס ואח"כ חילק מה ששעה עשוי השתא מיהת לאו צידו הוא וקשה לרש"י דמאי שנת דמלמרא רב צפ"ק דצבא מליעא (דף טו: א) שדה זו לנשאכנסה ממך קנייה לך מעכשיו קנה אע"ג דלאו צידו וי"ל דרב סבר אדם מקנה דבר שלא צא לעולם ולא קיימא לן הכי דפסקינן צפרק אף על פי (לעיל דף ע"ט.) כרבי יוחנן הסנדלר:

הא דאמר מעכשיו והא דאמר מעבשיו. לא דמי לאומר לאשה הרי את מקודשת לי לאחר שלשים ולא צא אחר וקידשה צמון שלשים יום דמקודשת אע"פ שנתאלכו המעות אע"פ שאלא אמר מעכשיו כדלמרינן צפרק האומר בקידושין (דף ע"ט.) דצכסך ודאי לא צבינן מעכשיו שאם לא התקדש לו חייבת שלם והוי כליאו הכסף צעין לאחר שלשים אללא הכא גבי משיכה אם לא אמר מעכשיו ורב נמי דלמרא צפרק קמא דצבא מליעא (דף טו: א) שדה זו לנשאכנסה ממך קנייה לך מעכשיו קנה היינו (מעכשיו) משום דסתם קניית שדה הויא צשטר ולכן צריך מעכשיו שמה יאצד השטר או יקרע ולא יהיה צבולס צשעת קנייה אע"ג דרב מספקא ליה צבאומר מעכשיו ולאחר ל' אי תנאה הוי אי חורה הוי צבעמכשיו לנשאכנסה קנה דהא דקלמרא לנשאכנסה ועוד כיון דקלמרא מעכשיו צבסוף ליכא לספקוי צבידי ואם תאמר ור' יוחנן דהכא מאי קסבר אי חורה הוי אמאי קנה לכוול מעכשיו ואי חורה הוי אמאי קנה מעכשיו כיון דתנאה הוי ולא חזר צו עד לאחר שלשים וי"ל דר' יוחנן לטעמיה דלית ליה תנאה הוי ולא חזרה הוי אללא מעכשיו מתחיל הקנין ואינו נגמר עד לאחר שלשים וכן אית ליה צבאומר בקידושין (דף טו.) ולהכי צריך שמהא צבסוף שלשים צבאגם שהוא מקווס הראוי למשיכה וצבאשה רבה (יצמות ג.) ד"ה קנייה) הארכתי: **והר"ר לוי' ב' הקודם ובה.** ואם תאמר צשלמא קדם הוא זכה דקסבר דמטלטלין לא משמעדי לנחובה כדפירש בקונטרס אללא קדמה אינה אמאי זכתה לר' עקיבא דלמרא לקמן (דף פד.) דלין מרחמין צדין אללא יתנו ליורשין ואית ליה דלפילו קדמה היא לא זכתה כדמוכח התם צבמרא וי"ל דהתם דלגבות אפילו קדמה אינה לא זכתה אללא חכא שאין לה אללא שיעבוד צעלמא לא חסו ולקמן הארכתי: **ויבמה אמר רחמנא.** וליכא למימר ואימא הכי נמי דלילעריך ויצמה לנמה דבריס:

תוספות ר"ד (המשך)
 לא עשה כלום: וחכ"א פירות המחברים לקרקע שלו ואמאי יהיו כל נכסיו אחריו לנחובתה פ"י והמחברים לקרקע בקרקע הן. תני שלה. ואי קשיא מ"ש הא מ"מ דאמרו רבנן שהן שור ואל קשיא לן והבא אמרי' תני שלה ומאי אלים טובא שיעבוד (ל) דתינן ליבמה על נכסי בעלה או כח לאשה בכסיה השתא נ"מ שזון קניין קנין גמור לאשה אמור חכמים פירות המחברים לקרקע אע"פ שנתנו ברשות האשה כיון שנגמרו ברשות הבעל הן שלו נכסי היבמה שיעבוד לה בהן אלא שיעבוד בעלמא וגופה הם של יבם שיהיו הפירות המחברים של יבם וי"ל שאינו דומה אכילת פירות דהכא לאכילת פירות דהתם דמאי דאכלי בעל פירי לא הוי מן דינא אלא בתקנת חכמים וכיון שנתנו הפירות ברשותו תקנו לו שיאכל הכל גם העלוי שיש על המחזיר ואין לנו להקשות על תקנת חכמים אבל אכילת פירות דהכא הוא מן דינא ולא משום תקנה דהא מדידה קאביל וכיון דמן דינא אמרי' ולא מן תקנתא אמאי בעי יבם למוכי בעלוי המחזיר שהוא משועבד לאשה ושפיר קאמר ר"מ להכי א"ל תני שלה. אע"פ שהיה נותן [הדין] כר"מ החליטה חכמים לה שכוין שלוקחת בהן [קרקע] והוא אוכל פירות אין הבעל נפסד כלום ואינו רוצה לדקדק כמה הן שוין בלא פירות: כנסה ה"ה וכו' למאי הלכתא אר"י ב"ח לומר שמגרשה בגט מגרשה פשיטא מ"ד ויבמה אמר רחמנא עדיין יבומים הראשונים עליה ולא תסגי לה בגט אללא תבעי נמי חליצה קמ"ל: מחזירה פשיטא